

ZENIT 22

Revistă de cultură

Nr. 6 / 2023

EUGEN DORCESCU
ADRIAN DINU RACHIERU
ION MARIN ALMĂJAN
MARIA TRANDAFIR
MIHAI POSADA
ZENOVIE CÂRLUGEA
MARCEL MUREȘEANU
ION CRISTOFOR
TEOFIL RĂCHIȚEANU
IONEL BOTA
PAUL MAGHERU
BENIAMIN RUS
NINA CERANU
MIRELA ORBAN

Acest număr este ilustrat
de artista plastică
LIVIA BAR

revistă editată de

Asociația Culturală
"Mirabila Sămânță"

sub egida

Primăriei Municipiului Alba Iulia

și

Consiliului Local
al Municipiului Alba Iulia

Ionuț Caragea

Spre stele, cu casa-n spinare

sunt întrebat de mulți
unde locuiesc
și le răspund:

eu îmi duc la fel ca melcul
casa-n spinare
singura diferență este
că zidurile casei mele
sunt alcătuite
din cuvinte

și mai sunt întrebat
din ce trăiesc
și le răspund:
sunt contabil, dar nu unul obișnuit
eu contabilizez
toate pietrele care plâng
toate păsările care poartă
veșnicia sub aripi
toate inimile care poartă
cerul pe umeri
toate visele care sfârșesc
pe eșafodul dimineților nemiloase
toate atingerile care s-au lovit
de porțile ferecate
ale umbrelor

mulți vor să știe
și cât sunt de bogat
și ce le las moștenitorilor mei
iar lor le răspund:

da, știu
cândva voi muri
în urma mea
va rămâne doar casa mea de
cuvinte
în care mulți vor intra
să mă caute
dar va fi prea târziu

eu voi fi altundeva
contabilizând sufletele
preschimbate în stele
și ducând cochilia unei galaxii
în spinare

Căprioara cu piciorul beteag

pagina albă
este azi o pădure
la care ajung cu mașina

mașina, ați ghicit, mintea mea
dornică să respire
aerul proaspăt al cuvintelor

așadar, intru prin desișul
primului vers
ajung în locul în care
toate amintirile sunt copaci
le îmbrățișez trunchiul
le mângâi crengile
ca și cum aș mângâia
mâinile de altădată
le întreb dacă nu cumva au văzut
o căprioară cu piciorul beteag
scăpată mai demult
din capcana unei iubiri

da, a trecut pe aici, îmi răspund
cu glas de frunze în vânt
a mers spre lanul de fân
se va întoarce curând

o aștept
cu inima plină de speranță
se aude susurul unui pârâu
se aude strigătul uliului
se aude inima codrului
se aud greierii
se aude un pocnet
se vede o fantomă alunecând
printre crengi
și printre degetele mele înlemnite

pagina s-a sfârșit
și pădurea
și căprioara cu piciorul beteag
eu merg mai departe cu mașina
spre o pădure de stele
din Constelația Capricornului

Cu Luna, la un pahar de fum

și eu, și Luna
așezați la masa întinsă a nopții
ne-mbătăm cu fumul orașului
și ne depănăm amintirile

amintirile mele
zboară spre ea precum liliecii
agățându-se de părul
unor fecioare zănatice
amintirile ei se rezumă
la singurătate, la urletul lupilor
și la oglinda imensă a mării
în care și-a privit chipul
descoperind primele semne
ale trecerii timpului
ea care se credea nemuritoare

niciodată n-a aflat
care e sufletul ei pereche
doar niște comete au avut
îndrăzneala
să se apropie suficient
cât să o facă să plângă
cu fața ei nevăzută
cu ochii ei adânciți
în craterele selenare

și a mai fost și un om
care a pus piciorul pe ea
dar nu a fost dragoste
chiar dacă, pentru prima oară
în catedrala liniștii multimilenare
bătea clopotul unei inimi
unicul scop al omului fusese
de a le spune celorlalți
că ea a fost cucerită
după care
el s-a întors fericit la familia lui
iar ea s-a întors tristă
la marea ei singurătate

da, știu cum este, i-am zis
și eu îmi caut sufletul pereche
în vise care sfârșesc
odată cu lacrima dimineții
aceste vise sunt niște scrisori
peste care uitarea
își pune nemiloasă sigiliul
trimitându-le înapoi
de unde-au venit

da, știu, spuse Luna
eu sunt cutia poștală
în care se întorc
toate aceste scrisori

tu?
hai noroc!